

opusdei.org

Nå begynner eventyret i Korea

Mercé er sykepleier, men for tiden er hennes fulltids jobb å lære koreansk. Sammen med andre kvinner i Opus Dei har hun nylig flyttet til Korea for å hjelpe til med å starte det apostoliske arbeidet der.

05.05.2010

For 80 år siden brettet den hellige Josemaría ut et stykke papir og viste det til de første kvinnene i Opus Dei. Det inneholdt eksempler på de prosjekter de snart skulle starte i

hele verden: studenthjem, motekurs, sentre for yrkesutdanning...

I dag blir denne drømmen til virkelighet også i Korea.

For noen måneder siden kom jeg for å hjelpe til med å etablere Opus Dei i Daejeon, en av byene i Korea med størst kristent nærvær. Den første prest født i Korea, den hellige Andreas Kim Dae Gon, som døde som martyr for troen i 1948, kom fra Daejeon.

Fire andre kvinner kom sammen med meg, fra Brasil, Filippinene, Argentina og Australia. To av dem er av koreansk avstamning, noe som er svært nyttig for resten av oss, siden de har kjennskap til tradisjonene og kulturen i dette landet som ingen av oss hadde vært i før.

Heldigvis trengte vi ikke å starte fra bunnen av, for et medlem av Verket hadde foretatt sporadiske turer hit

helt siden 1988 for å begynne å spre budskapet om å helliggjøre hverdagslivet.

Å LÆRE KOREANSK... MED VÅRE NABOERS HJELP

Ved hjelp av en medarbeider som ble kjent med Opus Dei i Peru, skaffet vi oss en leilighet i september 2009 og begynte å innrede kapellet og finne de møblene vi trengte. For å betale for dette er en av oss nå i arbeid, og vi får også bidrag fra folk i mange land.

De fleste av oss har viet oss til å lære koreansk på heltid, fordi vi ønsker å kunne snakke det så fort som mulig og begynne å ta del i bekymringene, interessene og gledene til de mennesker vi blir kjent med.

Vi har blitt mottatt med mye varme her. Noen virker alltid klar til å bidra: finne en bokhandel, en

tannlege, eller en butikk som selger billige varer.

Spesielt må jeg takke våre naboer for hjelpen de gir. Blant annet har de denne uken kommet over til oss hver dag for å hjelpe meg med å snakke koreansk. Takket være hjelpen fra så mange mennesker er jeg forbauset over at bare etter fem måneder kan jeg nå lese og forstå det som for kort tid siden var en ubegripelig gåte.

Det blir sagt at Korea likner på en liten landsby som plutselig ble et stort land. Kanskje det er grunnen til at jeg føler meg hjemme, selv om jeg er flettet inn i en ny kultur med vaner og måter å gjøre ting på som er svært forskjellige fra det jeg er vant til fra før. Det er lett å starte en samtale med noen. Mer enn en gang har folk stoppet oss på gaten for å spørre om vi snakket russisk!

Jeg lærer mye i tillegg til språket: å spise "kimchi" med pinner, bukke

respektfullt, å dekke bordet på koreansk måte, å finne veien ut av metroen blant alle de åtte utgangene... Det er et stort eventyr!

Vi kom til Korea like før den mest snørike vinteren på hundre år. For noen av oss var det første gang vi hadde sett snø. Vi har lært hvordan vi skal koble fra vaskemaskinen når rørene fryser. Og som vi lo da en genser hadde hengt ute på snoren for å tørke og endte opp stiv som papp: virkelig et kunstverk!

Å LØSE EN GÅTE

Korea er et land med religiøst mangfold, der det er vanlig å snakke om emner knyttet til tro. Det er fantastisk å se mennesker som oppriktig søker sannheten. På kort tid har en anselig gruppe kvinner begynt å komme til timene vi gir om katolsk lære. De skriver ned spesielt interessante deler som de videreformidler til deres familie og

venner. En kvinne sa til meg: ”Troen er som et stort puslespill som jeg endelig begynner å fatte.”

Noen av disse kvinnene begynner å sette pris på Opus Deis ånd – å gi arbeidet til Gud og gjøre det av kjærlighet til Ham. For eksempel fortalte en sanglærer meg at selv før hun hadde hørt om Verket hadde hun allerede oppdaget at å undervise sang til studentene kunne være en vei til Gud. Hun hadde ”forstått” Opus Dei uten å ha møtt det.

For noen dager siden snakket jeg på bussen til universitetet med en student i engelsk litteratur. Da jeg forklarte for henne at en time vel utførte studier er, som den hellige Josemaría lærte, en time bønn, sperret hun opp øynene og hun gjentok flere ganger: ”Chincha? Chincha?” (som betyr: Er det virkelig slik?)

Vi drar ofte til hovedstaden Seoul, der noen kvinner har begynt å hjelpe til på forskjellige måter med de kristne aktivitetene som Verket organiserer, og som går på formasjonstilbudene. I desember hadde vi en retrett som noen av dem deltok i sammen med deres venner.

På vei til Korea stoppet vi i Hong Kong Der møtte jeg en av de første tre kvinnene som hadde brakt Verket til Filippinene. Hun sa blant annet til oss: ”Dere vil se at Gud er den som gjør alt” og det er allerede i ferd med å bli virkelighet!